

Slava morală a Domnului Isus (11)

Cum El nu S-a lăsat orbit prin amabilitate

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 11; Luca 7; Matei 16; Ioan 20

Domnul Isus nu a judecat alte persoane menajându-Se pe Sine, așa cum cu regret facem noi. Noi suntem prin natura noastră înclinați să apreciem pe cineva după felul cum ne întâmpină, judecând caracterul și munca lui corespunzător intereselor noastre. Însă Domnul nu a acționat în felul acesta. Dumnezeu este un Dumnezeu al cunoașterii; El cântărește corect toate acțiunile, căci El le evaluează pe toate în chip desăvârșit și le înțelege în importanța lor morală. Și Isus Hristos, modelul Dumnezeului oricărei cunoașteri, a acționat la fel în timpul slujirii Sale aici pe pământ.

La fariseul din evanghelia după Luca capitolul 11

Capitolul 11 al evangheliei după Luca ne oferă un exemplu pentru aceasta. La fariseul, care L-a invitat pe Domnul Isus la masă, s-a arătat o aparență de amabilitate și voință bună; dar Isus era „Dumnezeul oricărei cunoașteri”, și ca atare El a evaluat acțiunea acestuia potrivit cu caracterul ei adevărat și însemnătatea ei morală. Mierea amabilității, partea componentă cea mai bună în viața socială a lumii acesteia, nu a putut să strice gustul și sentința lui Hristos. El a recunoscut tot ce era de valoare. Amabilitatea, care L-a invitat, nu a influențat sentința Aceluia care ținea în mână Sa balanța și greutatea Locului Preasfânt al lui Dumnezeu. Era Dumnezeu oricărei cunoașteri, pe care amabilitatea lumii a trebuit să-L întâmpine în împrejurarea aceea; și ea nu a putut rezista înaintea Lui. Aceasta este cu siguranță pentru noi o învățătură demnă de pus la inimă!

Invitația ascundea în sine un plan bine gândit. Abia intrase Domnul în casă și stăpânul casei joacă rolul fariseului și nu al unei gazde. El își exprimă mirarea, că Domnul nu Și-a spălat mâinile înainte de masă; și caracterul, pe care el îl ia la început, se arată la sfârșit în toată mărimea lui. Domnul întâmpină această comportare într-un mod foarte potrivit; căci El cântărește toate, așa cum am spus, ca Dumnezeu al cunoașterii. S-ar putea probabil gândi că amabilitatea arătată Lui ar fi trebuit să-L reducă la tăcere. Dar Isus nu putea să-l privească pe fariseu numai menajând propria Lui Persoană. Lingușirea nu a putut să influențeze sentința Sa. El descopere și pedepsește, și finalul întregii scene Îl îndreptățește.

Luca 11.53,54: După ce le-a spus aceste lucruri, cărturarii și fariseii au început să-L pună la strâmtorare și să-L facă să vorbească despre multe lucruri; Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru ca să-L poată învinui.

La fariseul Simon

Foarte diferită de aceasta este comportarea Domnului în casa unui alt fariseu, care de asemenea L-a invitat la masă (vezi Luca 7), căci Simon nu ascundea intenții secundare, atunci când L-a invitat. Desigur, și el a părut să acționeze ca un fariseu, prin faptul că a acuzat pe sârmana păcătoasă din cetate și a muștră pe Oaspetele lui, deoarece Acesta a tolerat apropierea ei. Dar o simplă aparență niciodată nu poate sta la baza unei sentințe drepte. Deseori aceleași cuvinte, în funcție de buzele care le rostesc, au un sens cu totul diferit. Cu toate că din cauza aceasta Domnul, care cântărește totul potrivit cu desăvârșirea lui Dumnezeu, îl muștră pe Simon și îl dă pe față, El îl numește totuși pe nume și părăsește casa

așa cum ar trebui s-o facă un oaspete. El face o deosebire între fariseul din Luca 7 și cel din Luca 11, cu toate că El a stat la masă la amândoi.

La Petru

Petru exprimă dragostea lui compătimitoare, spunând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16.22) Dar Isus judecă cuvintele lui Petru numai după valoarea lor morală. Nouă ne vine foarte greu să acționăm în felul acesta, când alții își dau osteneala să fie amabili față de noi. O simplă natură prietenoasă nu va răspunde la acele cuvinte cu acel serios „Înapoia Mea, satan!” Dar repet, Domnul a privit cuvintele ucenicului Său nu ca pe o simplă expresie a unei voințe bune și a unei simpatii personale față de Persoana Sa, ci El le-a judecat, le-a cântărit în prezența lui Dumnezeu și a constatat imediat că ele au fost pornite de la dușman; căci el, cel care se poate transforma în „înger al luminii”, deseori se ascunde înapoia cuvintelor amabile și prietenoase.

La Toma

În același mod a acționat Domnul cu Toma în evanghelia după Ioan 20. Toma L-a omagiat prin cuvintele „Domnul meu și Dumnezeul meu”. Însă cu toată această omagiere Domnul nu putea fi coborât de la înălțimea morală pe care El sta și de unde El auzea toate și vedea toate. Fără îndoială cuvintele ucenicului erau sincere și veneau dintr-o inimă luminată de Dumnezeu și simțea căință față de Mântuitorul înviat, în loc să se îndoiască mai departe a renunțat la îndoială și a adorat. Dar Toma s-a ținut cât s-a putut de mult departe; el a depășit măsura. Într-adevăr, toți ucenicii au fost necredincioși cu privire la înviere. Dar Toma a explicat că voia să rămână în necredință atât de mult, până când el prin simțul său și cu ochii săi va fi convins de contrariul. Aceasta era starea lui morală. Isus o judecă și îl pune pe Toma, ca odinioară pe Petru, la locul care i se cuvine, spunându-i: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut; ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.”

Într-o situație asemănătoare, nu ar fi inimile noastre cuprinse de uimire? Cu siguranță ele nu s-ar împotrivi atacurilor venite asupra lor prin voința bună a lui Petru și omagierea adusă de Toma. Dar Învățătorul nostru desăvârșit nu stătea acolo pentru Sine Însuși, ci pentru Dumnezeu și adevărul Său. Tot așa în timpurile de demult israeliții au vrut să arate onoare față de Chivotul legământului și să-l ducă pe câmpul de luptă (1 Samuel 4), prin aceasta vrând oarecum să exprime că în prezența lui toate vor trebui să se desfășoare cu bine; dar aceasta nu era suficient pentru Dumnezeul lui Israel. El avea cu totul alte planuri. Căci cu toate că chivotul legământului era în mijlocul lui Israel, poporul a fost totuși bătut de filistenii. Și tot așa au fost muștrați Petru și Toma, cu toate că Isus, care tot mai era Dumnezeul lui Israel, a fost onorat prin ei.

Tradus de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(11\)](#)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu